

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.อิสสระ นิตินันท์ประภาส ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘/๒๕๕๑

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ศาลจังหวัดสตูลส่งคำร้องของ นายสรศักดิ์ วรรณันตกุล ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ตามหนังสือที่ ขธ ๐๕๐๓/๒๒๘๘๗ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ กระทรวงยุติธรรม ได้รายงานศาลรัฐธรรมนูญว่า นายสรศักดิ์ วรรณันตกุล จำเลยที่ ๑ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๑๐/๒๕๓๕ หมายเลขแดงที่ ๑๖๒/๒๕๕๑ ของศาลจังหวัดสตูล ระหว่างธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายสรศักดิ์ วรรณันตกุล จำเลยที่ ๑ กับพวกจำเลยได้ยื่นคำร้องต่อศาลดังกล่าว ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยประเด็นต่างๆ รวม ๕ ประเด็น กระทรวงยุติธรรมจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามความในมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พร้อมทั้งส่งสำเนาคำร้องดังกล่าวข้างต้นมาเพื่อประกอบการพิจารณาซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

๑. ตามคำร้องลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ ผู้ร้องเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษา ศาลจังหวัดสตูลต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และผู้ร้องได้รับการกระทบกระเทือนในเรื่องสิทธิและเสรีภาพที่ได้รับคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕ ประกอบด้วย มาตรา ๔, ๕, ๒๖, ๒๗, ๒๘, ๓๐ และมาตรา ๗๐ วรรคสาม ซึ่งมีประเด็นดังนี้

๑.๑ คำสั่งศาลจังหวัดสตูลที่ให้ยกคำร้องของจำเลยที่ขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ ต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

๑.๒ การที่ศาลจังหวัดสตูลพิพากษาคดีโดยไม่ฟังคำโต้แย้งของจำเลยซึ่งใช้สิทธิโต้แย้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ ประกอบด้วยมาตรา ๒๗, ๔๘ และ ๗๐ ที่ว่าคดีนี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

๑.๓ การที่ศาลจังหวัดสตูลพิพากษาว่าผู้ร้องทำละเมิดต่อโจทก์ ทั้งที่ข้อเท็จจริงที่โจทก์กล่าวอ้างบางกรณียังไม่อาจฟังเป็นข้อยุติได้ ต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

๑.๔ การที่ศาลจังหวัดสตูลมิได้วินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเป็นการไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๐ วรรคสาม หรือไม่ และต้องด้วยมาตรา ๖ หรือไม่

LIRT

๒. ตามคำร้องลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ผู้ร้องเห็นว่าคำสั่งศาลที่ให้ผู้ร้องส่งสำเนา คำร้องลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ ตามข้อ ๑ ให้โจทก์ทำความเห็นคัดค้านการใช้สิทธิของผู้ร้อง ถือว่าเป็นเรื่องของข้าราชการตุลาการละเลยไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามหน้าที่ตามมาตรา ๙๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และเป็นคำสั่งที่ต้องด้วยมาตรา ๖ และเป็นการจำกัดสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลตามมาตรา ๒๕ หรือไม่

พิจารณาแล้ว โดยที่ปรากฏตามคำร้องที่ผู้ร้องยื่นต่อศาลจังหวัดสตูลว่าในการขอให้ศาลเสนอ ความเห็นของผู้ร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยนั้น ผู้ร้องได้อ้างสิทธิที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ดังนั้น จึงต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่าผู้ร้องมีสิทธิตามที่กล่าวอ้างหรือไม่ ซึ่งจะวินิจฉัย ต่อไป

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติ แห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วย บทบัญญัติมาตรา ๖ และยังมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาล รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้ พิจารณาวินิจฉัย” เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว จะเห็นได้ว่ากรณีที่ศาลหรือคู่ความ จะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ได้นั้น ต้องเป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติ แห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใดและศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วย บทบัญญัติมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญ กล่าวคือบทบัญญัติของกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ อีกทั้งยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น แต่กรณีที่ผู้ร้องขอให้ศาล รัฐธรรมนูญวินิจฉัยนั้นมีใช่กรณีที่ผู้ร้องโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลใช้บังคับแก่คดีขัดหรือ แยกต่อรัฐธรรมนูญ แต่เป็นกรณีที่ผู้ร้องเห็นว่ากรกระทำหรืองดเว้นกรกระทำของศาลขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิเสนอ ความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ฉะนั้น จึงวินิจฉัยว่าศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจรับ คำร้องดังกล่าวไว้พิจารณา

ศาสตราจารย์ ดร.อิสสระ นิตินันท์ประกาศ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

LIRT